Після конфіската — другий наклад.

Ч. 188 (10.571). Львів, второк 25. серпня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

За геґемонію на Далекім Сході.

Заворушення в Китаю, демонстрації і щораз енергійніше організований бойкот проти англійських товарів зростають до таких розмірів, що досвід найстарших англійських дипльоматів починає тратити підставу орієнтації супроти величини подій. Китай, протестуючи проти Англії, підносить голову проти всієї білої раси.

Страйк китайських служачих в европейських посольствах, підбурювання студентами фабричних робітників, припинення праці китайськими „кулі" в пристанях на англійських кораблях — все це прояви одночасно соціяльного руху і ширшого: національного. Індії стають прикладом для Китаю. Ненависть до Англії зростає до стихійного явища: навіть у купецьких колах китайських кольоній почувається солідарний рух для піддержання пекінського уряду в його боротьбі. Пекінський уряд домагається обмеження всіх виїмкових прав для Европейців на китайській землі, повної свободи та суверенности.

Чотири роки тому вашингтонська міжнародня конференція радила над митовою автономією Китаю; три роки лежав договір нератифікований і щойно влітку цього року, під натиском подій, держави положили на ньому свої спізнені підписи. За три місяці має зібратись у Пекіні велика міжнародня митова конференція. Але вже нині пекінський уряд домагається ревізії всіх договорів з великими державами.

Становище Зєдинених Держав, і Японії, і Англії, не є у цих питаннях однозгідні. Т. зв. проблема Тихого Океану є для Зєдинених Держав справою істнування. На вашингтонській конференції, яка радила формально над загальним роззброєнням, по суті рішали справу: якими засобами перешкодити Японії в її завойовницьких плянах в Азії і еміграції до Зєдинених Держав. Всупереч американським інтересам, еміґрація стала для Японії невідхильною конечністю. Можливо, що страшенні землетруси, які проглинули стільки жертв, тимчасово відобрали Японії надвишку населення, що мусіло заливати Зєдинені Держави та англійські кольонії. Драконський закон спинив японську еміграцію.

Англія, яка мала договір з Японією і в огляду на своє віддалення не лякалась інвазії, не бачила ніякої перепони для поширення жовтої раси. Та вже з її домініями: Канадою, Австралією, Новою Зеляндією, південною Африкою, справа стояла инакше; вони стоять на становищі Зєдинених Держав і за ніяку ціну не хотять жовтої іміграції. Премієр-міністр Австралії висловив раз це становище такими словами: „Між правами країн, яких представниками ми є, істнує також право вибирати собі земляків, отже відсувати від нього чужинців, які нам не відходять". Зайве пригадувати політичний вплив Японії, яка підчас війни робила контролю над Тихим Океаном, а підчас миру засідала в Найвищій Раді у Парижі, керуючи долею Европи. Вона підбила економічно Китай, приєднавши до себе Шантунг, країну величиною Франції, далі: Манджурію і завирає в Сибір та Владивосток.

Конфлікт між білою і жовтою расою може спалахнути величезною світовою війною, в наслідок тих взаємин, які вже нині істнують. Зєдинені Держави можуть нині боронитись перед японською інвазією, завдяки своїй армії та фльоті. Одначе ця оборона не є надійною забезпекою у майбутности. У боротьбі рас, Індії, Єгипет та Китай можуть одного дня стати на боці Японії, щоби спершу скинути зі себе гегемонію „білих". Сцена великих світових подій може легко по черзі, з европейського суходолу, перенестись на води Тихого Океану.

Европа вела чотирохлітну війну на те, щоби зпід німецької гегемонії перейти під англійську. Колись глузували з Німеччини, яка для виправдання своїх завойовницьких плянів, устами Вільгельма заявила про свою цивілізаційну місію, переслану їй небом. В одній з промов у Шефільді, Льойд Джордж як британський премієр, повторив цю думку майже дослівно, кажучи, що „Провидіння дало англійській расі місію уцивілізувати частину світа". В дійсности головною причиною останньої війни було суперництво між Німеччиною і Анґлією, щоби економічно підбити Европу. Франція була тільки посереднім кільцем у ланцюгу, що вів до гегемонії.

Нині, коли Німеччина є знесилена, Франція стала мілітарно найсильнішою державою тільки на показ, центр боротьби за гегемонію переноситься на далекий Схід. Паралельно з англійським імперіялізмом зростає імперіялізм Зєдинених Держав, які мріють про гегемонію в Азії, всупереч плянам Англії та Японії. На це вибудували вони воєнну фльоту проти Японії, небезпечної суперниці, Китаю і на Филипинах.

Якщо міжнародні конференції не злагодять амбіцій цих нових держав, нова війна, яка дозріває на Далекім Сході, не матиме за підставу династичних інтересів. Її можна буде прирівняти до великанських боїв, які велись за саме первісне, біольоґічне істнування на протязі ґеольоґічних епох, що попереджували загибіль та перетворення нових людських родів та життєвих форм.

Гетьманці.

II.

І боронять гетьманці Скоропадського перед „ріжними вигадками й неправдивими чутками" так, що краще й не можна. Ось послухаймо:

Колиб Гетьман Павло Скоропадський був ворогом України, то він мусів би не тільки — як це виходить з запевнень більшости української преси — тішитись з упадку Української Держави, на чолі якої він сам стояв, а ще мусів би брати участь в дальшому побиванню самого себе при помочі тих російських акцій, що мали на меті останні сліди державности української ліквідувати. Одначе Гетьман, з хвилиною, як діло українського державного будівництва перейшло на короткий час з його рук до рук української соціяльно-революційної інтелігенції, ніякої участи в життю політичнім не брав. Відкинувши р і ж н і, р о б л е н і й о м у н е у к р а ї н с ь к и м и к р у г а м и п р о п о з и ц і ї (підкреслення наше — І. К-н), він став від всякої політики осторонь. І не працював він „на шкоду України" доти, доки ґрупа Українців, з нижчепідписаним в їх числі (себто п. Сергієм Шеметом — пр. авт.), бачучи ту прірву, в яку штовхали Україну політики У. Н. Р., предложила йому скористати із своїх законних прав для ратування погибаючої ідеї української державности. З тієї хвилини, тобто з кінця 1919 р. і початку 1920 р. — починається нова політична акція Гетьмана.

Виходить отже, що мірником патріотизму громадянина є те, що він не вяжеться явно з відвічними національними ворогами для роботи проти власної батьківщини! З особлившою пошаною і признанням для „Голови Роду" висловлюється старий поважний громадянський діяч п. Сергій Шемет за те, що він, б. український гетьман, нащадок української гетьманської родової традиції, виявив свою льояльність супроти власної батьківщини так далеко, що навіть відкинув виразні примхливі пропозиції, які йому ласкаво робили всілякі чорносотенці, делікатно названі „неукраїнськими кругами"! Яка радість, який триюмф віри у патріотичну непохитність бувшого і будучого гетьмана: після того, як змело його з гетьманського стільця всенародне повстання, як сам він оголосив свій мінорний маніфест зречення, і як за допомогою німецьких офіцирів та з апробати н а ч а л ь н о ї к о м а н д и к о р п у с у С і ч о в и х С т р і л ь ц і в*) видістався він закордон, він — мовляв — в о л і є стояти осторонь від політичної діяльности, ніж ще дальше, на чужині, ділати на шкоду рідному краєві у спілці з його нац. ворогами! Дійсно, гіршої прислуги Павлові Скоропадському, ніж т а к о ю обороною його найбільшими поклонниками, не моглиб придумати йому ніякі „руїнники".

Те, що П. Скоропадський отримував „пропозиції" від „неукраїнських кругів", є більше ніж імовірне. Послухаймо лише опінії, якою він тішиться у визначних стовпів московської чорносотенної еміграції.

І так ґен. Денікін пише у своїх споминах „Очерки русской смуты" (на 133 ст.) про свою зустріч з ґен. Скоропадським в літі 1917 р., коли ще він, Денікін, був головно-командуючим півд.-зах. фронту, а Скоропадський командував корпусом, таке:

Я викликав до себе генерала Скоропадського й запропонував йому зменшити рвучкість ходу українізації, зокрема повернути права командному складові, або звільнити його з корпусу. Майбутній гетьман заявив, що про його діяльність склалась хибна думка, мабуть на підставі історичного минулого родини Скоропадських, що сам він істинно-русскій человек, старшина ґвардії й цілковито чужий самостійности, виконує доручене йому начальством завдання, котрому сам не співчуває.

Ген. Лукомскій знову, у своїх спогадах („Архів русской револ." т. V. ст. 180—1) так згадує слова П. Скоропадського, сказані йому в травні 1918 р., коли Лукомскій на кілька днів завітав з Ростова до Київа:

„Після сніданку ґетьман запросив мене до себе в кабінет і дуже гаряче почав мені пояснювати, що він згодився бути обраним на гетьмана лише тому, що, на його погляд, це був кращий вихід зі створеного становища; що він не „щирий Українець", що вся його праця йтиме на створення порядку на Україні, на створення доброї армії, і що, коли Великоросія позбудеться свого большевизму, він перший піднесе свій голос за обєднання з Росією, що він чудово розуміє, що Україна не може бути „самостійною", але обставини такі, що йому тимчасово треба удавати з себе щирого Українця".

Ген. Краснов, кол. отаман донських козаків, згадує теж свою розмову зі Скоропадським в жовтні 1918 року на ст. Скороходово:

Після сніданку в гетьманському потязі й загальної розмови, що точилася головним чином навколо постачання Донской Армії, гетьман у щирій розмові висловив свої політичні погляди на майбутнє Росії: „Ви, звичайно, розумієте — казав гетьман — що я, фліґель-адютант та ґенерал світи Його Величества, не можу бути щирим Українцем і говорити про вільну Україну..." (Архів русской Револ. т. V. ст. 237.).

Такі самі голоси чуємо від ґенерала Гурко, від Нажівіна, від герцога Лейхтенберґського, від от. Черячукіна*) а всі вони освітлюють Павла Скоропадського національне обличчя та ролю, яку він відіграв в історії визвольних змагань України.

— Скажуть: це колись було, але тепер справа представляється цілком инакше: Павло Скоропадський побачив як немога наглядніше помилковість своїх поглядів і своєї політики, змінив до ґрунту свої переконання, зробив переоцінку свого націон.-політичного світогляду, словом — вже цілком і щиро українізувавсь! Не ставимо навіть в лапках такої гіпотези, даючи доказ віри у можливість такої зміни, тим паче, що слабий і хиткий характер Павла Скоропадського завсіди був надзвичайно податливий

*) Резолюції у цій справі, заключені в Альманаху Січових Стрільців, не могли, на жаль, появитись досі друком, з огляду на тимчасове припинення діяльности видавництва Альманаха. *І. К—н.*

*) Деякі уривки спогадів цих російських діячів, нпр. от. Черячукіна, друкувало „Діло" у фейлетонах. Дуже добрий перегляд подає „Нова Україна" з травня ц. р. у статті: „Скоропадський в споминах сучасників". — Авт.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 607/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 184 (10.567) z dnia 19. sierpnia 1925, pod tytułem: „Ukrainske studentstwo i CESUS u mižnarodnim žytti" w ustępie ostatnim tego artykułu od słów „Do osiahnenia" zawiera znam. zbrodni z § 65 a) us. karn., uznał dokonaną w dniu 18. sierpnia 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu; wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. — Lwów dnia 19. sierpnia 1925 r.
Socha.

на впливи оточення. І знову вертаємо до ранійшого: коли навіть заслугою українських хліборобів, що опинились на еміграції, є навернення на лоно України одної людини враз з його родиною, то воно ні трішки не торкається правди, що цісі людини, скомпромітованої вже раз своєю минувшиною, не можна висувати на чоло цілої партії, цілої ідеольогічної групи, не кажучи вже про підношення її до висот символу ідеї! І коли п. Сергій Шемет заявляє офіціяльно, що

згідно звичаям, прийнятим у всіх правових монархічних організаціях, а також згідно принципам, прийнятим організаціями нашими (себто укр.-монархічними — прим. авт.), цей орган власне (Центральна Управа Обєднаних Українських Хліборобських Організацій), а не персонально Гетьман, відповідає перед усіми обєднаними біля Гетьмана організаціями, і перед українським громадянством за політику, яку персоніфікує гетьман —

хайже панове гетьманці не вважають „дивною" ворожнечу, з якою відноситься до них „майже вся" українська преса.

Істнує погляд, що торкатись таких питань у нинішній час на сторінках краєвої преси, а тим більше на сторінках „Діла", яку єдиному нині зах.-українському щоденнику, призначеному тим самим для найширших кол нашої інтелігенції без огляду на її соц.-політ. переконання, є недоцільно, бо раз — це справа дуже далека, а дальше — галицьке громадянство, суто-національне й на загал понадпартійне, тужить взагалі за всякою українською державністю і готово співчувати всяким державницьким організаціям, які мали би лише реальний успіх. А проте це справа багато ширшого принціпіяльного характеру, яка у великій мірі торкається навіть чисто-галицьких відносин: адже й у нас вже приймається пословиця, що „ніякий Українець не всилі скомпромітуватись" — і кого вчора однодушно осудили й викляли, того нині можна посадити на найчільнійше репрезентаційне місце.

Таку людину закривають, звичайно, чистими іменами громадян: на цьому не виграє справа, тільки терпить, бо нечисте не очиститься, а чисте заплямлюється. Те саме відноситься й до українських монархістів: імена В. Липчиського, Дм. Дорошенка, братів Леонтовичів і н. визначних українських громадян, на які покликується нпр. „Український Голос", як на тих, що своїм авторитетом мають підтримати реферовану відозву, не ратують ситуації. Даючи своє placet на таку відозву й заступаючи такі думки, українські монархісти примушують нас згодитись з поборюваним у відозві поглядом, що дійсно найбільшою виною Павла Скоропадського і його прихильників є те, що вони не йшли собі „геть від політичного українського життя". Колиж вони це життя пятнують у звязку з розпорошенням, розєднанням і внутрішньою ворожнечою, пануючому в ньому, і одночасно у прилюдних відозвах вживають полемічних і стилістичних зворотів політичних сектантів тоді тільки причиняться до збільшення внутрішньо-громадянського розладдя.

Може дехто міг би подумати на основі повисших уваг, що авторові цих рядків залежить лише на зміні „кандидата на будучого українського монарха", та що по суті погоджується із ідеольогічною платформою хліборобських організацій. Застерігаючись рішуче проти евентуального такого погляду, зазначуємо лише, що вступати в якунебудь полеміку з ідеольогією українського монархізму, як такого, не було завданням цієї статті.

І. Кедрин.

По широкому світі.

Французька відповідь на німецьку ноту, якої зміст передавала вже вся преса, буде передана щойно цього тижня.

Абд-ель-Крім відмовився ввійти в дипльоматичні переговори з французькими та еспанськими агентами в справі миру.

Німецькі підприємства в Мароко, які в наслідок війни є загрожені (копальні сірки) мають бути продані англьо-американським товариствам.

Совітсько-італійське порозуміння мріє в голові Чічеріна, який вибирається відпочивати на Капрі, де гадає перебалакати цей проєкт, у свій час доторкнений уже в розмові з Анунцієм.

Новий конфлікт між банковими урядовцями, що страйкують у Парижі, і поліцією знову повторився на вулицях. Є ранені.

Муссоліні -- ініціятор підчинення Східної Галичини Польщі.

В „Парижск-ім Вестник-у" з дня 13-го ц. м. находимо таку історичну інформацію:

„Саме появились друком спомини італійського дипльомата Франческа Томазіні, бувш. посла в Варшаві в рр. 1919—22. Ці спомини п. з. „Воскресення Польщі" є дуже цікавим матеріялом для історії антантсько-польських взаємин у добі будування сучасної Польщі.

„У цій замітці торкнемось тільки одного епізоду цих взаємин, а саме ролі італійського уряду в паризькім акті 14. березня 1923 р. — віддачі Східної Галичини Полякам. До цього часу вважали, що головним ініціятором березневого акту була Франція, а Італія та Англія, з нелегким серцем, пішли за Поанкаре. В цьому пункті спомини Томазіні є просто сензаційними, тому, що розбивають в основі пануючий в українських колах погляд про ролю поодиноких держав у торговлі Антанти Галичиною.

„Заки подамо факти, наведені італійським послом, мусимо звернути увагу, що Томазіні був і є противником фашизму і по приході Муссоліні́ого до влади, мусів покинути становище посла у Варшаві, хоча вже по березні 1923 р.

„На гадку Муссоліні́ого, пише Томазіні, звязок Східної Галичини з Росією був би поважною небезпекою для політичної рівноваги Европи і для італійських інтересів. Росія захопивши Галичину і передершись через Прикарпатську Україну до Чехословаччини, де є чимало панславянських елементів, дійшла би до рівнин Тиси і тоді панславянська небезпека стала би реальним фактом. За те приєднання Східної Галичини до Польщі навпаки: забезпечує цій останній спільні кордони з Румунією, латинською державою, яка так само як Польща та Італія, є заінтересована в тім, щоби опертись проти наступу російського імперіялізму"... „Заслугою Муссоліні́ого — каже італійський дипльомат, нефашист — в тім, що він став ініціятором пропозиції на конференції амбасадорів у Парижі, щоби означити східні кордони Польщі..."

Виявляється, що Франція заявилась проти пропозиції Муссоліні́ого, а це викликало обурення у Варшаві. 15. лютого 1923 р. польський кабінет вислав у цій справі офіціяльну ноту й одночасно виїхав до Парижа гр. Пшездзецкі з особистим листом ген. Сікорского до Поанкаре, в якім польський премієр категорично домагався рішення галицької справи у користь Польщі. „Поанкаре — пише Томазіні — не рискнув зіпсувати французько-польські взаємини і рішився піддержати нашу (італійську) ініціятиву. Англія не противилась..."

15. лютого 1923, преславний посол Стронський „гаряче дякував Муссоліні́ому за його ініціятиву, а я (Томазіні) відповів, що Італія, ініціяторка рішення галицької справи в користь Польщі, готова задовольнити всі польс. домагання.

„Таким робом один з найважніших історичних моментів набрав повної ясности та виразности".

Професорські метоморфози.

Є в парискім університеті старий професор Оляр, відомий історик французької революції. Коли в травні 1924 р. появився у французькій

О. Саліковський. 5)

Посольство української держави до Галичини.

(З недавного минулого).

(Докінчення.)

Посада секретаря місії, такби мовити автоматично перейшла до п. Володимира Мурського, якого я як ось перед тим запросив на посаду секретаря редакції тої ґазети, яку я формував. П. Мурський уявляв для мене особливу цінність, як Галичанин, що добре знав свою вітчину, а зокрема Львів, де мав і чимало звязків.

Усе було готове, з міністерства закордонних справ я одержав відповідні документи і гроші на утримання місії; треба було лише отримати тих пять міл. карбованців (10 міл. австр. корон), про які мені говорив гетьман.

Аж тут саме й почалося...

Щоб прискорити цю справу та полекшити мої клопотання, президія Національного Союзу доручила представникові галицького суспільства д-рові Дм. Левицькому допомагати мені, і ми розпочали ходження по митарствах. Очевидно за політичними лаштунками зазначались уже в той час якісь нові комбінації, бо з боку Меринга та міністра фінансів Ржепецького (Поляк) розпочалось явне крутійство з видачою грошей для Галичини. І я і д-р Димитро Левицький і п. В. Мурський, яко урядовець місії, ходили і до Пантова, і до м-ва торгу та промисловости, і до м-ва фінансів і до Державного Банку, але без жадного успіху.

Остаточно я не тратив надії на одержання асигнованої Радою міністрів суми і в крайньому разі збірався заявити гетьманові офіціяльний протест з приводу поведінки Меринга й Ржепецького, та раптом сталось щось зовсім несподіване.

13-го листопаду в день я зайшов в український клюб і там випадково зустрівся та зазнайомився з полковником Е. Коновальцем, що стояв на чолі Січових Стрільців, які були розташовані в Білій Церкві.

Знаючи добру опінію, якою користувались у всіх верствах українського суспільства Січові Стрільці, я звернувсь до п. полковника з проханням дати в моє розпорядження для охорони вагона місії й суми, яку вона має везти, чоловік 10 Січових Стрільців з кулеметом. П. Коновалець охоче на це згодився, але розповів при цьому дуже неприємні і цілком несподівані новини.

— Великі я маю сумніви, щоб вам дали обіцяні гроші, заявив він мені. Тут розпочинається щось цілком иншого, і от я вже не знаю навіть того, де мені сьогодня переночувати, щоб бути безпечним від арешту. Можливо, що доведеться поїхати до знайомого офіцера в австрійське посольство... Так повернулися справи!

— Та що таке сталося? питаю.

Виявилося, що Скоропадський екстренно викликав п. Коновальця з Білої Церкви й раптом запитав його, якої політичної орієнтації він тепер тримається.

— Як що ви стоїте на платформі української самостійности, сказав гетьман, то прошу вас негайно евакуватися зі своїм полком у Галичину. Зараз на Україні перемогли малороси, що прагнуть до федерації з Росією. Як що ви погоджуєтесь з цією позицією, то можете залишитися.

Полковник Коновалець з обуренням заявив, що своїх політичних переконань задля задоволення малоросів міняти не стане і волів би замісць евакуації в Галичину захищати зі своїм полком Київ від тих, що збираються очевидно зробити замах на державний устрій України.

У відповідь на це Скоропадський висловив загрозу, що видасть наказ про розброєння полку. З цим п. Коновалець і пішов від гетьмана.

Скоропадському не пощастило здійснити його загрозу, і Білоцерківські Стрільці через кілька днів стали осередком республіканської армії, яка скинула гетьманський уряд.

Наша місія до Галичини так і не віділала, 14. листопаду недавно зукраїнізований уряд був зліквідований, 15-го була оголошена відома „грамота" гетьмана про федерацію з Росією, тогож дня розпочався у Київі терор добровольчої армії, а поза межами столиці великим полумям запалахкотіло повстання, яке власне весь час гетьманування Скоропадського тліло та вибухало в окремих місцях України.

Скоропадський, який був 9. листопада палким українським самостійником і офіціяльно заявляв, що безумовно вступиться з гетьманства, як що перемога буде по боці федералістів, 12-го вже приймав у таємній авдієнції був. царського міністра Кривошеїна та планував евакуацію чи розброєння Січових Стрільців, а 14-го ввечері підписав грамоту про скасування самостійности, себто вдруге учинив державний переворот.

Я навожу тут лише факти й утримуюсь від жадних коментарів. Дозволив би собі тільки спинитися на одній евентуальности, яка й тепер нераз приходить мені до голови. Могло трапитися так, що я виїхав би до Галичини 12-го листопада, не чекаючи одержання грошей від Меринга. 13-го або 14-го я вже був би на місці, і колиб довелося мені зараз вручити свою акредитивну грамоту чи мати розмову з представниками галицької преси, я очевидно змалював би Скоропадського, як непохитного українського самостійника, і навів би його власні слова, що про федерацію з Московщиною навіть мови не може бути. А на другий день телеграф приніс би з Київа вістку про скасування Скоропадським української державної незалежности та про федеративний союз з Росією... Уявляю собі, якаб опінія склалася у галицького суспільства відносно посла, що подав такі „явно брехливі" інформації!... Але доля урятувала мене від цього сорому, хоч разом з тим і позбавила приємности репрезентувати тут українську державу та привітати в її імени вашх вождів і вашу справу.

В літку 1919 р. я передав свою акредитивну грамоту, дипльоматичний пашпорт і инші документи в Українську Всенародню (Національну) Бібліотеку.

[...]пресі протест лівого бльоку проти білого терору в Польщі, між підписами Пенлеве, Ерріо, Блюма, Бонкура, Ромен Роляна, Баша та инших, найшовся також підпис Оляра. Переповідати тексту цього протесту не можемо з огляду на цензуру.

Минув рік і проф. Оляр, 20. липня, помістив статтю в „Депеш де Тулюз", де зміняє свій попередній погляд. Він вернувся саме з Варшави, де був представником Т-ва Ліги Націй і де проти його виступів протестувала польська реакція. І вернувшись у Париж, перейшов неждано еволюцію. Виявляється, що „імперіялізм, реакційність, бажання захопити як що мога більше непольських земель, сліпе привязання до Ватикану" — всі ті докори, які звертав він проти Польщі на сторінках „Ер Нувель" і „Котідіен" — „не згоджуються з дійсністю".

Послухаймо кількох його виводів: „Щодо білого терору", який буцім-то панує в Польщі, то я не міг найти його слідів. Знаю добре, що мій побут був дуже короткий і що дуже легко сховати перед подорожним, головно, коли він гість, те, чого не хотять, щоби він бачив. Та відносно режіму політичних вязнів, який москвофільські комуністи називають жорстоким, то я мушу заявити, що мені офіціяльно запропонували в Варшаві відвідати вязниці і в чотири очі порозмовляти з вязнями. Мої праці на конгресі, де я головував у французькій делегації, не дозволяли мені прийняти цієї пропозиції. Та чи таку пропозицію зробив би уряд, який мав би на своїй совісти систематичне мучення комуністів або инших увязнених?"

Останній висновок, наскрізь психольогічний, сильно переконуючий.

Цей малий епізод [...] нагадує нам инший, над яким зупиняється фільософ та соціольог Ле Бон у своїй останній книжці*), кажучи про творення Версальського договору. Наводимо з нього такий уступ:

„Президент Вільсон був особою настільки впливовою, що міг, при розпроблюванню Европи, накинути цілу низку домагань миру, про які можна сказати, що вони суперечили здоровому розумові. Нині вже знаємо, що він не був єдиним автором цих домагань. Американський амбасадор Елькус, подав нам до відома, що ріжні пункти договору редагувала мала фаланга професорів. Коли през. Вільсон доручив полковникові Гаввові місію вибрати делегатів, він заявив: — Я хочу мати тільки професорів університету. Полковник надаремне силкувався пригадати президентові, що Америка має великих амбасадорів, великих промисловців, які є першими у світі, державних діячів, глибоко досвідчених в европейських справах. — Я хочу мати тільки професорів — повторив президент. Таким робом комісії заповнились громадами професорів. Надумані над текстами, а не над думками, вони досліджували великі абстрактні принципи і заплющили очі на факти. І мир став тим, що амбасадор Елькус назвав „миром професорів". І цей мир був ще одним доказом, в якій мірі теоретики повні знаття, але далекі від реального світа, можуть не мати здорового розуму і стати небезпечними".

*) Le [illegible] du monde ст. 20

Цей приклад відомого франц. фільософа не ображує професорів. Були підчас творення миру між ними і такі як Масарик, які саме дали доказ великого розуміння реальних умовин життя. Та такі методи „пізнавання дійсности", якими покористувався проф. Оляр у своїй останній дипльоматичній подорожі до Варшави підпадають уповні під що влучну характеристику абстрактної атмосфери людей, відрізаних від світа.

✝

ВОЛОДИМИР САМІЙЛЕНКО

Ледве два дні тому писали ми про побут поета Володимира Самійленка у Боярці під Київом, а вже нині мусимо ділитися зі сумною звісткою про його смерть.

12. серпня ц. р. помер Володимир Самійленко тамже, у місточку Боярці на Київщині.

Самійленко в червні минулого року повернув на Рад. Україну з Галичини, де перебував як еміґрант. Втікаючи від матеріяльної нужди, яку переживав в Галичині, Покійник попав в таку саму або й гіршу нужду на Великій Україні, живучи там перекладами для видавництв й тяжко бідуючи, маючи при тім тяжку хоробу. На цей стан поета звернули увагу радянського правительства приятелі поета й Рада Народніх Комісарів прийняла постанову про призначення пенсії Самійленкові. Але на одній постанові й стало, бо хорий письменник міг виїхати з Київа на свіже повітря до Боярки тільки при помочі київських громадянських організацій й Київського Губвиконкому, і тут помер.

Поховано Самійленка в Боярці, на місці, яке сам визначив, почуваючи близьку смерть.

* * *

Володимир Самійленко народився 22. січня 1864 р. в м. Сорочинцях на Полтавщині, в селянській родині. Середню освіту одержав в Полтавській гімназії, а вищу в Київському університеті на історично-фільольогічному факультеті. На літературну низу вийшов 1886 р., уміщуючи свої поезії у львівській „Зорі". Літературній праці міг віддаватися тільки на дозвіллі, бо мусів тяжко заробляти на життя, працюючи в ріжних канцеляріях. Служив він на київській пошті, в Чернигівськім Земстві, в Кубанському Краєвому Правлінні, в Миргородському Земстві, якийсь час належав до редакції „Ради" у Київі. Від 1907 р. і до революції був за нотаря в Добрянці на Чернигівщині, а за часів Центральної Ради обнимає посаду в Київі при Генеральному Секретаріяті. В 1919 р. в числі урядовців Міністерства освіти переїздить до Галичини і тут живе до червня 1924 р., а відтак повертає на Україну.

У. С. Р. Р.

Українізація преси.

Комісія Політбюра ЦК. К(б)У. в справах українізації постановила перевести з 1. січня 1926 р. на українську мову орган ЦК. партії „Комуніст" і всі инші органи ЦК. і місцевих комітетів. Постановлено [...] і [...] видавати в Харкові центральну робітничу газету українською мовою й українізувати всю комсомольську й піонірську пресу. Для забезпечення інтересів російської національної меншости видаватимуть далі російською мовою такі газети: орган Всеукраїнської Ради Профспілок „Пролетарий", орган Харківського Окружкому „Харьковский Пролетарий", „Киевский Пролетарий" і „Донецкая Кочегарка". Крім того постановлено перенести з Київа до Харкова газету „Радянське Село" і зробити її центральним селянським органом, а для сільського активу видавати журнал тижневик „Селянська Правда". Вкінці постановлено українізувати літературно-мистецькі журнали політичні й наукові та цілу видавничу справу. (Пр. Пр. 14. VIII.).

НОВИНКИ.

— **Дипевції львівської Каси хорих на увагу.** Два дні тому явився у хірурга д-ра Валіхевіча в Касі хорих старий друкарський складач громадянин п. Иосиф Гузар. Д-р Валіхевіч, побачивши по українськи виповнену книжечку, грубо накинувся на п. Гузара, а в книжечці перемазав український підпис і вписав по польськи. Може би Управа Каси хорих пояснила свому лікареві, що Каса хорих не є організацією народовою. Найкраще було б, щоб такі панове не займали місця, яке з далеко більшою користю для пацієнтів повинні мати лікарі, що свій зоольогічний шовінізм залишали би на вулиці, перед входом до інституції, утримуваної теж саме з грошей українських робітників і українських установ. А тримаючи на посаді таких панів, як д-р Валіхевіч, хай теж нинішня Управа львівської Каси хорих не реклямує себе „толерантною", понадпартійною etc.

— **Відгомін убиства пок. дир. Софрона Матвіяса.** Наслідком спротиву прокуратора проти звільняючого присуду краєвого суду в Хусті на Закарпаттю щодо Дмитра Микити, обвинуваченого в участи в убийстві дир. Матвієса в Перемишлі, відбулася 7. серпня ц. р. розправа у вищому суді в Кошицькій Табулі. Боронили д-р Михайло Бращайко, д-р Ол. Бадан і д-р Ілля Цайлер. Суд потвердив присуд першої інстанції, але наслідком спротиву прокуратури, відбудеться ще розправа перед Найвисшим Судом у Берні.

— **Заморожений спасатель польського господарства.** З торговельного договору поміж Польщею і Австрією вийшов такий самий „пшик", як з торговлі між Польщею й иншими заграничними державами. Господарські й торгов. взаємини між цими двома країнами зовсім завмерли, а що польські господ. кола й міністерство торговлі та промислу не дуже турбується такими дрібницями, збентежені такою „пасивною резистенцією" віденські економісти вислали до Польщі делегацію, щоби на місці перестудіювати відносини й допомогти Польщі розумними радами видобутися з халепи. Чи воно що поможе?

— **Генрих Берґзон**, один із найславетніших сучасних французьких фільософів, тяжко захворів так, що втратили надію на його видужання.

— **Великий грім** ударив цими днями в околиці Ліццa і вбив 50 овець і 150 горобців, захованих на шпилі гори, під деревиною.

— **Нові діямантові поля** відкрили свіжо в південній Африці, на території Танґаніки, в околиці Мванца. Найдено там найчистійші діяманти, вартости вісьми фунтів штерлінгів за карат.

Студентські справи.

Складайте уділи на резервовий фонд для кооперативи „Студентська Самопоміч"!

З поміж усіх станів, що потерпіли наслідком війни та повоєнного лихоліття, найбільше потерпіло студентство. Війна не тільки перервала тяглість його праці та вигубила багато передових одиниць, але також через кількалітню перерву в студіях, спричинила разом з пізнішими політичними обставинами факт істнування великої сили студентів старших річників, а рівно з тим позірну чи дійсну гіперпродукцію інтеліґентних робітників, для яких не можна найти приміщення в нашому нерозвиненому середовищі. Перед студентством станув цілий ряд питань, яких вирішення вимагало незвичайно великого суспільного та політичного вироблення як у громадянства так і в студентства. Попри всі ті питання, найпримітивнішим, хоч не менш основним, являється матеріяльне питання. Велика скількість студентства старших річників, осталась цілком незабезпеченою; до неї прилучилось багато молодших, яких родина через пожежі в часі війни та опісля не може підпомагати. Всі вони, [illegible] за свій ідейний [illegible] якусь міру в виді суспільної, моральної то інтелектуальної декласації. Такий стан повинен бути як найскорше усунений. Розвязка питання матеріяльної допомоги, яка дала б змогу студентству, витворити сильний коллектив, здобути релятивно високі наукові вартости, є першою передумовою усунення того стану.

Студентство розпочало ще в 1922 р. працю в тому напрямі, створюючи свою кооперативу. Одначе його заміри не могли бути успішними через пізніший розвиток фінансової господарки держави і капітал, зложений на початку, стратив частинно свою вартість. З хвилею заістнування більш нормальних відносин працю відновлено і кооператива, ведучи маленьку крамничку, мала в останнім році чистого прибутку 294 зол., одначе до сповнення її завдань потрібно значно більшого капіталу, ніж 1000 зол., які вона нині посідає. Тому надзірна рада кооперативи звертається цею дорогою до громадянства, щоби воно збільшило капітал кооперативи. Відзивається вона також окремими відозвами до поодиноких громадян. Кожний, хто розуміє вагу науки і її розвитку для нації, а рівно з тим вагу студентської організації, яка будучи міжнародньою та маючи заступництво при Лізі Народів, має змогу заступати інтереси нації на міжнародньому форумі, хто розуміє та любить молодь, для которої грізним являється вищезмальований стан, нехай не вагається вислати певну суму на резервовий фонд чи на уділи кооперативи „Студентської Самопомочі". Особливо інституції культурні, економічні та фінансові повинні сповнити свій обовязок так супроти студентства як і в дальшу чергу супроти нації. Вони, як також кожний громадянин зокрема, повинні памятати, що сповнення того малого обовязку з їх сторони, уміщеного в кількох, кільканацятьох чи кількасот золотих, дасть їм право вимагати від студентства праці для нації, а студентству дасть змогу ту працю виконати.

Датки на резервовий фонд можна посилати на адресу кооперативи, Львів вул. Супінського 21; підписка заяв приступлення в члени може відбуватись на місцях. Студенти поодиноких повітів одержали до цього відповідні інструкції та певну кількість заявних бланкетів.

Надзірна Рада кооперативи „Студентська Самопоміч".

Всячина.

Гинуть як мухи. В Індії зчислено в році 1924 від укушення гадюками 17.200 людей, а 1860 осіб роздерли хижі звірі. З того більшу половину пожерли тигри.

Звідки приходять дактилі? Звичайно люди думають, що дактилі ідуть до Европи з Африки або полудневої Америки. Тимчасом ми їх дістаємо з Еспанії з провінції Алікант. Там біля міста Ельке росте лісок дактилевих пальм, який нечислить 120.000 дерев. Кількадесятилітня пальма родить 50 кґ. дактилів. В місті Ельке є дуже гарна алея, висаджена вазами і ясенями. Тих дерев нема в Еспанії і тому вони там людям подобаються.

Розбита скрипка. Скрипак Мих. Чернавський приїхав тими днями з Америки до Ліверпулю в Анґлії. Мав він зі собою дуже дорогу скрипку ручної роботи майстра Ґварнерія з року 1730. Вийшовши з корабля поклав скрипку на лавку, а сам побіг за иншими своїми пакунками. Тимчасом надіхав пакер з візком, наложеним куферами. Візок схитнувся, а один куфер впав на скрипку і розбив її на дрібні кусники. Представляла вона вартість 230.000 лір, не була асекурована, — але скрипак заявив, що йому ніяка сума не винагородить школи, бо ніщо не заступить чудового голосу розбитої скрипки. Безперечно тут головну вину поносить сам скрипак, що таку цінну річ покинув без догляду й опіки — на лавочці.

✝ Посмертні згадки.

ПАМЯТИ ТИХОГО ГЕРОЯ.

Дня 28. VII. 1925 помер у чсл. військовому лічничому заведенню для легочних недуг у Штейнбергу на Мораві, поручник У. Г. А. **Павло Баранецький**.

Покійний прийшов на світ 1894 р. у Дзвинячі, заліщицького повіту. Вже змалку визначався Він великою пильністю та охотою до науки. Це спонукало Його батьків, малоземельних хліборобів, вислати сина після закінчення народньої школи на дальшу науку до Заліщик. Тут серед великих матеріяльних труднощів Покійник покінчив горожанську школу та 3 роки учительського семинара. Світова війна примусила Його перервати науку; Його покликали до австрійського війська. Однак непохитний юнак найшов можливість попри військову муштру продовжувати перервану науку та зложив у 1915 р. семинарійний

ґсніт зрілости. В 1916 р. відбув Він старшинську школу, а відтак аж до переворту воював на італійському й французькому боєвищах.

Після розпаду Австрії вернув Покійник у рідний край та сейчас вступив у ряди галицької армії. Короткий час був командантом залізничого двірця у Заліщиках, а опісля командантом скорострільного відділу при окружній військовій команді в Чорткові.

Вже 1-ого січня 1919 бачимо поручника Баранецького в бою під Козельниками командантом скорострільної сотні при Х. янівській бригаді. В рядах цеї бригади брав він участь у всіх боях коло Львова — Янів, Лозина, Камінобрід, Біла Гора, Добростани, Кулиів, Дорогошів — отсе свідки Його подвигів у визвольній боротьбі. В бою під Тернополем попав пор. Баранецький у польський полон

Перенесений до Ланцута зміг утекти до ЧСР., де його приділено до української бриґади в Німецькім Яблінім.

Та не довго судилося Йому побути між своїми улюбленими товаришами зброї. Важкі невзгодини з часів української визвольної війни, а передусім жахливі злидні 7-місячного полону підкопали до основ Його молодече здоровля. Небавом після втечі з полону показалася у Його чахотка легенів. Три роки боровся кріпкий організм зі злющою недугою, аж вкінці уляг їй. Похорон Покійника відбувся дня 30. липня 1925 на кладовищі у Штернберку при участи всіх товаришів недолі, приміщених у тій-же лічниці, та чс. військової орхестри з Оломунця. Від Останків УГА. прощав Його хоружий Ванджарук.

Про хрустально-чистий характер тихого героя, про Його горячу любов до України та непохитну віру в її кращу будучність свідчить усе Його життя, як не менше Його прощальне письмо до товаришів зброї, писане коротко перед смертю

Отак відійшов від нас один із тих, які все, що мали, принесли в жертву свойому народові, а тепер скитаються по чужині, опущені й забуті всіми та позбавлені всякої матеріяльної ба й моральної піддержки від своєї суспільности! В. й. п.!

Каміля з Грушкевичів Хоминська, вдова по директорі школи, по короткій і тяжкій недузі померла в Камінці Струмиловій дня 7 серпня ц. р. проживши 70 літ. Похорони відбулися дня 8 серпня. В. їй п.! 274

Смерть Осипа Маковея.

В останній хвилині отримуємо зі Заліщик телеграму, що

Д-р Осип Маковей, один з найбільш визначних сучасних українських письменників, директор учительської семінарії в Заліщиках, помер 21. ц. м. Похорони відбулися 23. ц. м.

ОСТАННІ ВІСТИ.

„Лїманіте" про присуди в Польщі.

„Лїманте" помістила таку заяву: „Ми одержали в останній хвилі заяву, що наглий суд видав присуд смерти на Гібнера і тов. французький пролетаріят домагається, щоби присуду не виконано. Цим разом Франція не пустить безкарно злочину польського уряду. Хай амбасадор і консулі у Франції вважають цю заяву присудом. Вони репрезентують білу Польщу отже й її злочини".

Прем. Ґрабскі про валютове положення.

На екон. нарадах у польському мін. скарбу прем. Ґрабскі в довшій промові зясував фінансове положення Польщі. Причиною захитання польської валюти є некорисний платничий біланс, спричинений усемним торг. білянсом. В осени певне оволодіється положенням.

Мандат Німеччини над афр. кольонією.

„Ческе Сльово" подає, що є намір віддати Німеччині мандат над одною з кольоній в Африці в заміну за признання 16-го уст. пакту Союза Народів.

Ґрізне положення на Д. Сході.

Англійський уряд вислав ноту, підписану Чемберленом, до великодержав заінтересованих на Далекому Сході, в справі спільної акції проти уряду в Кантоні. Є то в звязи з забороною причалювати англ. і яп. кораблям до китайських пристаней.

Траґічна смерть лотишського міністра.

З Риги повідомляють, що біля Тукум згинув наслідком автомобілевої катастрофи мін. загр. справ Меєрович. Жінка й діти ранені.

Невдача рад. делеґації в Анґлії.

Торговельна радянська делеґація покинула Менчестер не поладнавши трансакцій. Услівя платности, прононовані делеґацією, не відповідали англ. підприємствам.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИСЛАЛИ МАЛИЙ ДАТОК НА ВІДНОВУ ДОМУ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ?

Біржа.

Львів, 24. серпня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 6·60 — 6·65, канад. дол. 6.25 — 6·35, чеські кор. 0·17·50 — 0·18·00, леї 0·03·00 — 0·03·25, франц. франк 0·25·00 — 0·25·25, швайц. фр. 1·06—1·08, анг. фунт 26·80—27·00.

На золото і срібло вчера трасакції не було.

Переписка Адміністрації.

Данціґери: одноразове оголошення коштує 3 зол. 60 сот.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич.
Чортків, Саля „Сокола":
25. VIII. „Вій"
26. VIII. „Циганка Аза"
29. VIII. „Сатана"
30. VIII. „Маруся Богуславка"
Копичинці: „Народн. Дім".
27. VIII. „Вій"
28. VIII. „Маруся Богуславка" 131 17-?
До Театру потрібні тенори і сопрани.

Український Хор Котка.
Второк 25. VIII. Надвірна.
Пятниця 28. VIII. Надвірна.
Середа 26. VIII. Битків.
Четвер 27. VIII. Битків. 115 17—?

Управа учит. семинаря УПТ. в Стрию повідомляє, що на I. році є ще кілька вільних місць. Вписи й іспити вступні відбудуться 31. серпня в год. 9. рано. 270 1-3

Вступні іспити й вписи до кляс I.—IV. приватних українських ґімназійних курсів в Долині відбудуться в днях 29.VIII.—1./IX. вересня ц. р. Якщо зголоситься відповідне число учнів, кружок відкриє бурсу. — *Старшина Кружка УПТ.* 277 1-3

Додаткові вписи для IV. кляси мужеської і I., II., III. і IV. кляси жіночої школи вправ учит. семинарії відбудуться дня 31. серпня від 9—12 год. рано і від 4—6 пополудні, вул. Сикстуська ч. 39 А. — *З Дирекції учит. семинарії.* 275 1—2

Дирекція державної ґімназії з українською викл. мовою в Тернополі дякує на руки Вп. Пані А. Конрадової Хвальному Т-ву „Союз Українок в Тернополі" за се, що зложило в Дирекції жертву в квоті 500 зол. — і в цей спосіб поможло Дирекції вислати на літні ферії в гори 7 хорих на груди учеників ґімназії. 273

Вписи до Вищого Музичного Інституту т-ва ім. *Лисенка* у Львові і до філіяльних Музичних Інститутів в Перемишлі, Станиславові, Стрию і Дрогобичі відбудуться в днях 31. серпня і 1—3 вересня ц. р. — Виділ. 281 1—2

В дівочих школах УПТ. ім. Шевченка у Львові при вул. Мохнацького 12. (7-клясовій всенародній школі, учительській семінарії і реальній ґімназії) відбуватимуться доповнюючі вписи, вступні і поправчі іспити у днях від 29.—31. серпня від год. 9—12 і від 3—6. Початок шкільного року 1. вересня в год. 8. рано. — *Управа шкіл.* 263 2—3

В приватній ґімназії УПТ. в Яворові відбудуться вступні іспити до кляси I—VII в днях 31. серпня і 1. вересня ц. р.: зголошуватись устно або письменно в управі ґімназії між 24. та 30. серпня. — До VIII кляси можна приймати тільки тих учнів, що покінчили деиебудь VII клясу того самого (тобто клясичного) типу: дівчата можуть здавати також вступні іспити. — В тих самих днях відбудуться теж додаткові вписи й поправки. — Управитель ґімназії: *Д-р М. Чайковський.* 223 3—3

Вписи 1) до дволітної і трилітної Школи торговельної для тих, що покінчили 7 кляс всенародної або 3 кляси середної школи; 2) до дволітного лїцея торговельного, з 6. кл. середної школи; 3) на однорічний курс торговельний для абітурієнтів приймає Торговельна школа Тов. „Просвіта" у Львові вул. Коперника ч. 1. III. від 10—12 рано в днях 29. серпня до 1. вересня. Наука в школі 2. вересня 1925. 3—3

Дрібні оголошення.

ВУГОЛЬ, дрова, купуйте тільки у Калитяка Потоцкого 47 і Кохановского 4. 247 2—3

ДВІ студентки прийметься з цілим удержанням евентуально і з грою на фортепяні. Солідна опіка у інтеліґентної особи. Відомість з чемности у Вп. Вишневського Духов. Семинар, Львів, вул. Коперника 36. 24 2—2

УЧЕНИК з вищих кляс ґімназії знайде приміщення і родинну опіку при бездітних. — Пона, вул. Садівницьк 21. 257 2—2

УЧЕНИКІВ з нижчих кляс ґімназії прийму на шешкання і харч. Лукієнович, Потоцького 58. 268 2—3

ҐІМНАЗІЙНІ ученики (ці) знайдуть приміщення з харчем. А. Качмарська Львів, Вишневецьких 2/II. 266 2—3

ПОТРЕБУЮ учительки до двох хлопців з першої і четвертої кляси народної школи. Тишовницька, Довголука, Любінці. 258 2—3

ПРАВНИК пошукує лекції або иншого заняття на провінції. Зголошення до Адміністрації під „Школа". 259 2—2

УКРАЇНКИ — УЧЕНИЦІ середних шкіл знайдуть приміщення в інтеліґентнім домі з старанною опікою. Інформації під адресою: Р. Левицька, Львів — Кентшинського 58. 244 3—3

ПОШУКУЮ ІНСТРУКТОРА-(КИ) від 1. вересня ц. р. для ученика IV кл. народної. Услівя: Мешкання, ціле удержання і платня після умови. о. Ігнатій Шнх, парох в Бітли п. Бориня. 253 3—3

УКРАЇНСЬКИЙ Наддніпрянський Театр О. Міткевич пошукує тенорів з високим голосом, бажаний репертуар. Зголошення до 23. VIII. надсилати до Бучача, дальша адреса буде подана в репертуарі. 234 3—3

ПРОШУ всіх о адресу **Еммануїла Стронока.** Петро Гірний, Заліска Воля, п. Радимно.

ПОШУКУЮ вправного інструктора до уч. приватистки V. кл. ґімн. на цілий рік від 1. вересня. Даю осібну кімнату, харч. Услівя винагороди подати: о. Іван Косонольский, Никловичі, п. Судова Вишня. 243 1—1

ПОШУКУЮ від вересня рутинованої учительки до науки дітей, з II. ґімн. дівчинка, IV. і II. народньої. Зголошення з услівями на адресу: Уряд парохіяльний Доншо п. Риманів 2. 271 1—2

СТАНЦІЮ найдуть два хлопці і одна панночка з нижчих кляс при інтеліґентній родині. Коряктів 1. II. пов., п. Кміникевичі. 269 1—1

ПРИЙМУ на мешкання 4 учениці. Осібний фронтовий покій, вул. Бема 15, партер, вхід з подвіря, двері ч. 8. 278

2 УЧНІВ(ниць) ґімн. знайдуть приміщення з харчем при інтеліґентній родині. — Близші інформації в склепі п. Филиповичевої, вул. Кохановського ч. 6. Львів. 279 1—

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Прибиті важким горем, із-за несподіваної смерти найдорожчого мужа, батька й дідуня бл. п. о. Івана Черевка, висказуємо оцим нашу глибоку вдячність усім приятелям і знакомим, які висказали нам своє правдиве співчуття, а Покійникові віддали останню прислугу. Зокрема щиро дякуємо д-рові С. Ожаровському за довгочасне й безінтересовне лічення Покійника в Його тяжкій недузі, як також д-рові С. Мацййовичеві. Наша особлива подяка Всеч. о. о. Винницькому, декан. Калинському, Чеховичеві, Салукові й декан. Іоводі за їхні повні щирости прощальні слова над домовиною Покійника: зновуж-же лат. пароховй о. Капецкому за уділення Покійникові останньої духовної потіхи, а цілому белзському й угнівському деканатові за похоронний супровід тлінних останків. Дякуємо місцевій колятор п. Граф. Дідушицькій за її сердечні слова розради та за її всебічну поміч в сумному похоронному обряді. Наприкінці почуваємося до глибокої вдячности місцевій Громаді, яка словом і ділом виказала своє синівське привязання до особи Покійника та також і Церковному Братству з Корчмина, Махнівка та й Щевиці, що своєю участю у великій мірі причинилося до звеличання памяти Покійного. Вкінці гром, П. Морозорі за його зусильну дбайливість і всілякову прислугу у всіх справах звязаних з похороном Покійника і всім учасникам цього сумного обряду наше щире Спаси-Біг!

Корчмин, в серпні 1825 р.

280 1—1 *Марія Черевко,* діти і внука.

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів. Ринок ч. 10.